

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Petra Hluštíka, Ph. D., ve věci

žalobce: **H. A. D.**, narozený dne X
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
bytem X
t. č. ve výkonu trestu odnětí svobody ve Věznici Mírov,
P. O. Box 1, 789 53 Mírov
zastoupen advokátem Mgr. Davidem Bukalem
sídlem Sokolská 586/7, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 936/3, 170 34 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2020, č. j. X, ve věci zrušení platnosti
povolení k trvalému pobytu,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

A. Vymezení věci a žaloba

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal toho, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 1. 2020, č. j. X, kterým žalovaný podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o

Shodu s prvopisem potvrzuje M. Ch.

pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „cizinecký zákon“) zrušil platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu na území ČR a stanovil mu lhůtu k vycestování 30 dnů od právní moci rozhodnutí, resp. od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.

2. Žalobce nesouhlasí s žalovaným, že v daném případě nebyl povinen zabývat se dopadem svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce podle § 174a cizineckého zákona. Podle názoru žalobce se žalovaný touto otázkou musí zabývat vždy, přestože to § 174a odst. 3 v dané věci nevyžaduje. Na podporu svého názoru odkázal žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2014, č. j. 9 Azs 41/2014-34 a ze dne 31. 5. 2018, č. j. 5 Azs 46/2016-53.
3. Žalobce dále uvedl, že již v průběhu správního řízení uvedl, že nemá na území Vietnamu mimo matky jiné příbuzné. Na území ČR žije se svou manželkou, se kterou má syna A. D. D. (narozený X) a stará se o dceru své manželky a jiného muže A. N. V. (narozená X). Všichni jsou občané Vietnamu kromě A. N. V., která je občanskou ČR. Obě nezletilé děti byly svěřeny do péče jejich příbuzných v ČR. Žalovaný se mýlí, když v rozhodnutí uvádí, že jeho rozhodnutí není nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce, neboť může se všemi žít ve Vietnamu. Žalovaný totiž nezohlednil, že A. N. V. je občankou ČR a pro pobyt ve Vietnamu by potřebovala vízum. Její nucené stěhování by bylo v rozporu s jejími ústavními právy. Podle názoru žalobce je rozhodnutí žalovaného nepřiměřené dále v tom, že může způsobit buď rozdělení rodiny, nebo při přestěhování všech členů rodiny může způsobit nepřiměřený zásah do jejich ústavních práv.

B. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 24. 3. 2020 navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný uvedl, že všechny okolnosti s výjimkou občanství nezletilé A. N. V. již žalobce uvedl v rámci správního řízení a žalovaný se jimi zabýval v napadeném rozhodnutí. K občanství nezletilé žalovaný uvedl, že ani to nebrání jejímu vycestování do Vietnamu a odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30 a 19. 12. 2018, č. j. 9 Azs 401/2018-39. Nadto žalovaný uvedl, že v době propuštění žalobce z výkonu trestu bude jeho nevlastní dceři A. N. V. již 14 let a prakticky celé dětství bude vychovávána opatrovníky, kteří jsou zároveň jejími příbuznými. Proto bude mít pravděpodobně bližší vztah k nim, než k žalobci. V té době se bude moci sama rozhodnout, zda bude chtít vycestovat do Vietnamu či nikoliv. Nebude tak nucena vycestovat z ČR. Bude na žalobci, aby našel cestu, jak se se svou nevlastní dcerou vídat. Žalobci nic nebrání požádat o jinou formu pobytového oprávnění, než je trvalý pobyt. Žalovaný totiž nezakázal žalobci vstup na území ČR. Navíc to byl žalobce (a jeho manželka) kdo svou trestnou činností rozdělili rodinu. Jejich dlouhodobý trest odnětí svobody představuje silnější zásah do jejich rodinného života, než zrušení trvalého pobytu žalobci. Trestný čin spáchaný žalobcem pak dle judikatury Soudního dvora Evropské unie představuje porušení veřejného zájmu (srov. rozsudek ze dne 23. 11. 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg v. Panagiotis Tsakouridis).

C. Skutečnosti vyplývající ze správního spisu

5. Krajský soud z předloženého správního spisu pro účely soudního přezkumu zjistil, že žalobci bylo s účinností od 22. 2. 2017 vydáno povolení k trvalému pobytu na území ČR podle § 68 cizineckého zákona. Žalobce byl rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne

7. 12. 2018, č. j. 33 T 3/2018-4535 ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Olomouci ze dne 30. 7. 2019, č. j. 1 To 41/2019-4920, který nabyl právní moci dne 30. 7. 2019, uznán vinným ze spáchání zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. c), odst. 4 písm. b) trestního zákoníku a zločin krádeže podle § 205 odst. 1, odst. 4 písm. a) a c) trestního zákoníku, za které byl odsouzen k trestu odnětí svobody v délce trvání 12 let. Dne 18. 10. 2019 zahájil žalovaný z moci úřední řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce a dne 30. 1. 2020 vydal žalobou napadené rozhodnutí.

D. Posouzení věci krajským soudem

6. Krajský soud přezkoumal v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Krajský soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s.
7. Podle § 77 odst. 1 písm. h) cizineckého zákona platí, že *„ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody“*. Podle odst. 3 téhož ustanovení platí, že *„ministerstvo v rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle odstavců 1 a 2 stanoví lhůtu k vycestování z území a udělí cizinci výjezdní příkaz; cizinec je povinen ve stanovené lhůtě z území vycestovat“*.
8. Z ustanovení § 174a odst. 1 cizineckého zákona vyplývá, že *„při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí“*. Z odst. 3 téhož ustanovení vyplývá, že *„přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví“*.
9. Předmětem sporu je v projednávané věci otázka, zda rozhodnutí žalovaného představuje nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce.
10. Z citovaných ustanovení vyplývá, že v řízení vedeném dle § 77 odst. 1 písm. h) cizineckého zákona správní orgán pouze zjišťuje a vyhodnocuje, zda byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky, či alternativně, zda byl opakovaně pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. Obecné posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu do rodinného a soukromého života cizince provedl v § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců již zákonodárce. Řízení vycházející z naplnění skutkových podstat vyjmenovaných v § 77 odst. 1 zákona o pobytu cizinců zákonodárce pojal tak, aby ministerstvo nemuselo v každém jednotlivém případě zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí do rodinného a

soukromého života cizince dle § 174a zákona o pobytu cizinců. Ke stejnému závěru opakovaně dospěl také Nejvyšší správní soud (srov. rozsudek ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30, ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47, či ze dne 5. 12. 2018, č. j. 1 Azs 377/2018-32; z poslední doby např. rozsudek ze dne 21. 5. 2020, č. j. 1 Azs 145/2020-32).

11. Z judikatury Nejvyššího správního soudu však současně vyplývá, že správní orgány jsou povinny se zabývat, nad rámec jejich povinnosti stanovené v § 174a cizineckého zákona, možným porušením čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), který je přímo aplikovatelný (k tomu srov. rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29), v situaci, kdy stěžovatel před správními orgány sám nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy dostatečně konkrétně namítne (rozsudek ze dne 10. 5. 2018, č. j. 6 Azs 201/2016-46, ze dne 22. 1. 2020, č. j. 10 Azs 256/2019-39, ze dne 12. 12. 2019, č. j. 10 Azs 310/2019-32, ze dne 23. 12. 2019, č. j. 10 Azs 262/2019-31, či ze dne 19. 12. 2019, č. j. 10 Azs 263/2019-30). Jak v těchto případech soud opakovaně konstatoval, čl. 8 Úmluvy může být použit jen za předpokladu, že konkrétně vyargumentovaná nepřiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince není na první pohled nemyslitelná, tzn., že cizincem tvrzená nepřiměřenost dopadů rozhodnutí není jen zdánlivá či zjevně nespadá pod ochranu čl. 8 Úmluvy (srov. rozsudek ze dne 27. 2. 2020, č. j. 1 Azs 450/2019-31).
12. Názor žalovaného, že v případě zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) cizineckého zákona, není povinen zabývat se dopadem svého rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce podle § 174a cizineckého zákona, je proto správný. S ohledem na to, že žalobce již v průběhu správního řízení namítal nepřiměřenost zásahu do svého rodinného a soukromého života, zabýval se dále soud tím, jak se s touto námitkou dopadu čl. 8 Úmluvy vypořádal žalovaný.
13. V řízení se žalobce vyjádřil k zásahu do soukromého a rodinného života tak, že na území ČR žije se svou manželkou, se kterou má syna A. D. D. (narozený X) a stará se o dceru své manželky a jiného muže A. N. V. (narozená X). Dále poukázal na to, že Krajský soud v Ostravě tyto okolnosti vyhodnotil a neuložil žalobci trest vyhoštění. Teprve v žalobě pak poukázal na to, že jeho nevlastní dcera A. N. V. je občankou ČR.
14. Žalovaný ve svém rozhodnutí při svých úvahách o nepřiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života žalobce uvedl, že je ve veřejném zájmu, aby cizinci, kteří páchají trestnou činnost, nepobývali na území ČR. Zákonodárce stanovil hranici délky trestu odnětí svobody na 3 roky jako mez, nad kterou je nutné rozhodnout o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Žalobce tuto hranici překročil hned čtyřnásobně. Žalobce od srpna 2016 do února 2017 páchal závažnou drogovou trestnou činnost s úmyslem získat neoprávněný prospěch ve značném rozsahu jako člen organizované skupiny, jejíž činnost kontroloval a řídil. Žalovaný zdůraznil, že produkce návykových látek je velmi nebezpečná pro společnost, zejména pak mladistvé, na které může mít zcela devastující dopad. Uživatelé drog v důsledku své závislosti páchají další trestnou činnost a staví se na okraj společnosti. ČR je podle výroční zprávy Národní protidrogové centrály doménou drogové organizované trestné činnosti, na které se podílí zejména osoby pocházející z Vietnamu. Žalovaný tak vůbec nerespektoval právní řád ČR. Žalovaný akceptoval, že jeho rozhodnutí zasáhne do soukromého a rodinného života žalobce, avšak zdůraznil, že jeho manželka byla odsouzena ke stejnému trestu jako žalobce za tutéž trestnou činnost. Jejich nezletilé dítě A. D. D. se narodilo v době, kdy již oba rodiče byli ve výkonu trestu

odnětí svobody a bylo ihned po narození předáno do péče příbuzných, kteří pečují také o nevlastní dceru žalobce A. N. V. Samo jednání žalobce a jeho manželky tak znamená značný zásah do jejich soukromého a rodinného života, dokonce větší než zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu. Dále vzal žalovaný v potaz, že jeho rozhodnutí není vyhoštěním, proto žalobci nebyla stanovena doba zákazu vstupu na území ČR. Žalobci tak nic nebrání v tom, aby opětovně požádal o další oprávnění k pobytu na území ČR. Při zvážení všech těchto okolností dospěl žalovaný k závěru, že zásah do rodinného a soukromého života žalobce není nepřiměřený ve smyslu čl. 8 Úmluvy.

15. Krajský soud se s hodnocením žalovaného plně ztotožňuje. Ačkoliv je nutné v otázce přiměřenosti vždy hodnotit konkrétní okolnosti případu, je nutné také poukázat na to, že podle Nejvyššího správního soudu představuje odsouzení pro zvláště závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy k trestu odnětí svobody (v případě řešeném Nejvyšším správním soudem v trvání 6 roků) za jednání spočívající v organizování a řízení organizované skupiny vytvořené za účelem výroby marihuany ve velkém rozsahu za účelem dosažení zisku zásadně důvod, pro který je z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života cizince přiměřené zrušit mu povolení k trvalému pobytu, a to i za situace, kdy to s největší pravděpodobností povede k odloučení cizince od jeho manželky a dětí, pokud budou chtít i nadále zůstat v České republice, anebo k tomu, že manželka a děti budou muset společně s cizincem opustit Českou republiku, budou-li chtít i nadále žít společně s ním (srov. rozsudek ze dne 19. 10. 2016, č. j. 2 Azs 147/2016-30).
16. V nyní projednávaném případě není pochyb o tom, že rozhodnutí žalovaného zasáhne žalobce do jeho soukromého a rodinného života. Na prvním místě je však nutné zdůraznit, že to byl žalobce, kdo při vidině značného a rychlého výdělku v řádech milionů Kč páchal po relativně dlouhou dobu sofistikovaným způsobem závažnou trestnou činnost, čemuž také odpovídá délka jemu uloženého trestu. Žalobce si musel být vědom toho, že jeho jednání může být odhaleno a může být potrestán trestem dlouhého trvání. Jelikož trestnou činnost páchal společně se svou manželkou, mohli si být oba vědomi toho, že při dopadení a potrestání mohou být odloučeni na dlouhou dobu nejen jeden od druhého, ale i od jejich nezletilého syna a nezletilé dcery žalobcovy manželky. Toto odloučení navíc probíhá v době nejútlejšího dětství obou dětí. Je notorií, že toto období je pro formování osobnosti dětí zcela zásadní. Žalobce se však své účasti na něm v zásadě dobrovolně vzdal tím, že páchal závažnou trestnou činnost. Soud proto souhlasí s žalovaným, že samotná délka trestu odnětí svobody znamená větší zásah do rodinného života žalobce, než zrušení trvalého pobytu žalobce na území ČR.
17. Soud se ztotožňuje také s tím, že existuje veřejný zájem na tom, aby osoby (cizinci) páchající trestnou činnost nepobývali na území ČR (viz výše). Žalobce neuvedl žádné okolnosti, které by mu bránily po propuštění z výkonu trestu usadit se ve Vietnamu a vytvořit zde zázemí pro svou rodinu. Žalobce si jako cizinec mohl být vědom toho, že jeho jednání může mít důsledky i na jeho oprávnění pobývat na území ČR se svou rodinou. V tomto ohledu nelze seznat porušení čl. 8 Úmluvy. Nutno doplnit, že ani čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi.
18. Podle názoru soudu ani skutečnost, že nevlastní dcera žalobce, která je občankou ČR a kterou prakticky po celé její dětství budou vychovávat její příbuzní (nezletilá byla dle zprávy Magistrátu města Olomouce umístěna do péče příbuzných ve 2 letech), není

důvodem, pro který by rozhodnutí žalovaného mělo být nepřiměřené. Soud se ztotožňuje s tím, že v době propuštění z výkonu trestu bude nezletilý A. N. V. již 14 let a sama může zvážit, zda vycestuje s matkou a svým nevlastním otcem do Vietnamu nebo zůstane u příbuzných, se kterými bude v té době žít prakticky po celý svůj život. Ani získání víza není překážkou jejího vycestování do Vietnamu. K tomu soud dále uvádí, že žalobce neprokázal, že by mezi ním a nezletilou A. N. V. bylo natolik silné pouto, které by se rovnalo poutu mezi biologickým rodičem a dítětem. Navíc rozhodnutím žalovaného nebylo žalobci zakázáno požádat o jiné (kratší) pobytové oprávnění na území ČR za účelem kontaktu s nezletilou A. N. V.

E. Závěr a náhrada nákladů řízení

19. Vzhledem k výše uvedenému krajský soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná a proto jí podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
20. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. března 2015 č. j. 7 Afs 11/2014 - 47, č. 3228/2015 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Olomouc 20. dubna 2021

Mgr. Jiří Gottwald v. r.
předseda senátu